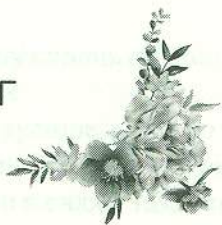

ПРОЛОГ

П'ять років тому

Я не плакала, коли помер мій батько.
Коли рак поглинав його тіло, роз'їдав м'язи, тканини, кожну клітину його організму, я не плакала.

Коли його тіло виносили з дому на ношах у чорному мішку, я не плакала.

Я не плакала, коли дивилася на тіло в труні, колись виснажене, а тепер напхане всілякими філерами та іншими чарівними засобами з арсеналу трунаря.

Дорогою до кладовища я не плакала.

Я не плакала, коли проповідник говорив про життя та смерть, про неминучість кінця, хоч би яке добре життя людина прожила.

Я не плакала.

Моя сестра теж не плакала.

Як і моя мама.

Кривдники не варті сліз.

Коли на труну поклали останню квітку та все закінчилося, я не плакала.

Я усміхалася.

РОЗДІЛ 1

Вважають, що до вісімнадцяти років ти вже визначився зі своїм життям.

Ніхто не говорить прямо, але це мають на увазі, тож від тебе очікують, що ти вибереш коледж, уже передбачивши всю свою кар'єру. Уже чітко спланувавши, де бажав би опинитися та ким хочеш бути.

Моя старша сестра знала, що хоче навчатися в коледжі на медсестру. Потім вона хотіла переїхати до великого міста, взятися за великі справи та бути великою людиною.

Тепер вона повернулася додому, в наше маленьке містечко Готорн-Міллз, штат Массачусетс.

Плани не завжди втілюються в життя, але люди все одно накидають іншим, мовляв, якщо матимеш намічений шлях, то все буде гаразд.

Це довбана брехня.

Я не маю плану й не хочу його мати.

Два тижні тому я перетнула шкільний поріг і стала випускницею, яка не планує вступати до коледжу. Мій хлопець збирається туди, і він досі не розуміє, чому я не хочу вступати разом з ним.

Я не собачка на прив'язі.

Для мене слідувати чужим бажанням — те саме, що отримати квиток в один кінець до пекла. Я вже була там і не маю наміру повертатися.

Легкий вітерець куйовдить моє волосся, я відкидаю його назад, зав'язуючи гумкою. Підібгавши коліна до

грудей, обхоплюю їх руками. Бачу синець на коліні, але не знаю, звідки він узявся.

Мамина машина виїжджає на вулицю, і я хутко вертаюся у свою кімнату, перш ніж вона встигає помітити мене на даху. Вона ненавидить, коли я сиджу там, і впевнена, що рано чи пізно можу впасти, хоча досі я жодного разу навіть не послизнулася. Я багато разів пояснювала їй, що черепиця має певну текстуру, яка не дає змоги впасти, але мама не слухає. Гадаю, вона просто виконує свій материнський обов'язок, піклуючись про мене.

Зачинивши вікно, я зітхаю й усміхаюся своєму чорному коту із сяйливими зеленими очима, який згорнувся калачиком на моєму ліжку. Він дивиться на мене поглядом, який говорить: «У тебе будуть неприємності, якщо вона помітить».

Киваю йому у відповідь. «Я знаю».

Бінкс — так його названо на честь кота з мого улюбленого фільму, і я знайшла його ще кошеням. Бінкса кинули в провулку за маминою антикварною крамницею. Я не змогла його там залишити. Із собою в мене було лише учнівське водійське посвідчення, і я пересувалася велосипедом. Загорнувши маленького у свою куртку, привезла його додому. Потім довго благала в мами дозволу взяти кошеня. Не думала, що вона погодиться, але якимось дивом умовила її. Здається, він полонив не тільки моє серце.

Вхідні двері відчинилися, і за мить мати погукала мене:

— Салем?

Так, мене теж назвали на честь вигаданого кота.

Якщо говорити про гідоту, то насправді мене назвали на честь міста, у якому я була зачата. Принаймні так мені сказали.

— Невже?

Я наважуюся вийти зі своєї кімнати й стаю на горішню сходинку.

Дім у вікторіанському стилі, який моя мама поступово облаштовує, може похвалитися величними широкими сходами, такими, як у старих фільмах, де дебютантка легко спускається, елегантно поклавши руку на перила.

На жаль, я не дебютантка, і в мені нема нічого елегантного.

Мої рвані джинсові шорти, брудні кросівки та майка кричать про це.

— У тебе є плани на вечір?

Вона здуває чубчик собі з очей, у її руках паперові пакети з продуктами. Я спускаюся сходами й забираю кілька пакетів.

— Наразі ні.

— Я подумала, що, може, коли я розкладу продукти, — вона прямує на кухню, а я йду за нею, — ти допоможеш мені спекти кекси. Тельма збирається влаштувати благодійний ярмарок, і я хочу спробувати кілька різних рецептів.

Тельма Паркінгтон — міська пліткарка. Їй далеко за сімдесят, вона завжди носить великі окуляри та кольорові сукні з дивними візерунками. Вона знає все, що тільки можна знати про жителів цього містечка.

Я знизую плечима, витягаю коробку пластифікаторів з пакета й ставлю на стіл.

— Звучить весело.

— Добре. — Мама усміхається, стискаючи в руках коробку крекерів. — Я люблю, коли ти допомагаєш мені на кухні.

Я всміхаюся у відповідь. Усе не завжди було так легко, особливо коли мій батько був живий. Удома він поведився жорстоко і владно, а на людях прикидався зовсім іншим. Життя було пеклом. Моя мама, сестра та я жили в постійному напруженні, намагаючись передбачити, що засмутить його наступного разу. Він міг розлютитися через усяку дрібницю: наприклад, якщо ми забули

вимкнути світло або не так швидко прибрали кухню, як йому б хотілося.

Тепер ми можемо готувати кекси та залишати на кухні безлад на кілька днів, якщо забажаємо.

Ми так не вчинимо, але факт є фактом — тепер *можемо*.

Ми розкладаємо всі продукти, і мама витягає один зі своїх фартухів, цього разу з яскравим зображенням скибок пирога, і подає мені другий, з квітковим принтом.

— Які смаки ти хочеш спробувати?

Я зав'язую фартух на талії ретельно й міцно, щоб не забруднити одяг. Утім, знаючи мене, варто визнати, що в цьому нема сенсу, однаково замурзаюся борошном чи глазур'ю.

— Я думала про свій рецепт із медом і лавандою, той, що з шоколадом, бо він перевірений, і, можливо, ще додамо лимон і м'яту. — Вона кусає губу. — Минулого разу дала забагато м'яти, тож доведеться трохи змінити рецепт.

— А як щодо кексів з пісочного тіста? Це безпрограшний варіант.

Вона сміється й дивиться, як я тягнуся до її книги рецептів на випадок, якщо вона захоче щось змінити.

— Ти хочеш саме їх, бо вони твої улюблені.

— Каюся. — Я повертаюся до неї, кладу книгу на стіл.

Мама хитає головою, на її устах з'являється усмішка, але не заперечує мого прохання, тож я радію. Ми беремося готувати разом, дістаємо інгредієнти, миски та все інше, що нам знадобиться.

Я не така вправна пекарка, як моя мама, але досить непогано справляюся. Мені подобається готувати з нею.

Удома вже трохи спекотно — це одна з переваг життя в старому будинку без центральної системи кондиціонування. Я вмикаю вентилятори, аби в кухні бодай трохи повіяло прохолодою. Щойно духовка стане розігріватися, тут не буде чим дихати.

Мама вмикає музику, і ми починаємо співати та підтанцювувати, поки готуємо. Наш сміх наповнює простір, а я пригадую час, коли цей звук був повністю відсутній у нашому житті.

Я намагаюся не надто часто згадувати *минуле*, коли батько ще був живий, але іноді ці думки важко ігнорувати.

Поки мама готує три різні види глазури, я рівномірно викладаю тісто в застелені папером формочки. Кухня — найбільш оновлена частина будинку, і позаяк мама дуже любить випікати, вона наполягла на тому, щоб установити тут дві духовки. У такі моменти, як зараз, коли потрібно випікати кілька партій кексів, це, безумовно, стає в пригоді.

Ставлю тісто в духовку та налаштовую таймер, дарма що в цьому нема сенсу.

У моєї мами є шосте чуття щодо такого. Дивно, як вона може визначити, коли щось готове, але це вміння ще жодного разу її не підводило.

Мама дивиться у свій телефон і морщить носа.

— Що там?

Я змиваю з рук налипле тісто.

— Твоя сестра.

Я заводжу очі під лоба. Зі старшою сестрою в мене непогані стосунки, але це не означає, що я не помічаю її недоліків, яких чимало.

— Що вона знову накоїла? — Витерши руки об ганчірку для посуду, я починаю збирати брудні миски та лопатки.

— Вона не прийде на вечерю. У неї побачення з Майклом.

Намагаюся приховати свою реакцію. Майкл — це хлопець Джорджії, який то з'являється, то зникає. І так уже кілька років. Він не найгірша людина, але вони вдвох — убивча комбінація. Нависла над усіма дика, спонтанна, абсолютна катастрофа.

Коли вони розійшлися востаннє, Джорджія присягнулася, що більше ніколи з ним не побачиться.

Мала брехуха.

Зрозумійте мене правильно, це її життя, хай робить що хоче, але сподіваюся, вона знайде когось, хто ставитиметься до неї як до королеви, а не як до запасного варіанта, когось, хто, попри проведені разом *роки*, не втікати від самої лише згадки про шлюб. Нехай мені всього вісімнадцять, але я не дурна. Пара мусить мати спільні плани на майбутнє, а в цих двох вони геть різні.

— Я гадала, вони розійшлися.

Я шкрябаю миску з нержавійної сталі дужче, ніж потрібно.

— Ти ж знаєш Джорджію. Вона кохає його і думає, що цього разу все зміниться.

— Може, цього разу буде інакше. — Я намагаюся надати своєму голосу якоїсь хибної надії, але ми обидві сміємося, знаючи, що це навряд чи станеться.

Я закінчую мити посуд і допомагаю мамі з глазур'ю.

— Кекси готові.

Вона хутко розвертає голову, а тоді кидається до духовки, натягуючи рукавичку. Дістає таці з випічкою й ставить кекси охолонути.

— Можеш подивитися, чи доставили пошту?

— Без проблем.

Відчиняю бічні двері, ступаю два кроки вниз, і мої ноги опиняються на під'їзній дорозі. Її нещодавно заасфальтували — мої дідусь і бабуся заплатили за це. Сумно, що тепер не можу буцати гравій ногами.

Я дивлюся на сусідній будинок. Його нещодавно продали, ніхто ще не заселився, але зараз біля нього припарковано машину. Я примружую очі, коли йду далі вулицею, і намагаюся розгледіти напис на машині.

*Holmes Landscaping*¹.

¹ «Ландшафтний дизайн Голмса» (з англ.) — Тут і далі прим. пер.